

I. LITERATURA JAKO SOUČÁST KULTURNÍCH DĚJIN	11
II. K POČÁTKŮM NOVODOBĚ ČESKÉ LYRIKY	19
<i>Počátky „moderní“ české poezie . . .</i>	21
Mladý Jan Kollár, básník sonetů z roku 1821	24
„Čas oponou trhnul — a změněn svět!“	50
Kosmopolitismus a rozervanost školy májové	60
Hřbitovní kvítí a skupina Nerudových žáků	80
Jan Neruda jako básník dramatický	89
Vítězslav Hálek, pěvec citů a nálad své doby	96
Adolf Heyduk, jeden dlouhý lyrický život	105
Osud poezie Josefa Václava Friče	119
Ruchovci a lumírovci (Poezie jako zápas ducha a světa. Mýtus národa. Mýtus krásy)	131
„Můj mistře, odpusť, ale to tam schází . . .“	167
III. NOVÝ „PROSTOR“ PRÓZY DVACÁTÉHO STOLETÍ	175
<i>Česká próza má paradoxní osudy . . .</i>	177
Bratr Žak Ivana Olbrachta a jeho „vůlek pravdě“	183
U počátků reportážního románu	204
Hledá se nový stavební zákon prózy (Čtyři romány Vladislava Vančury)	211
Románová mystifikace Vítězslava Nezvala	230
Noetické romány Karla Čapka	241
Čas mýtu — Nikola Šuhaj loupežník	262
Torzo románu aneb román jako torzo	276
Člověk a dějiny — společenský román třicátých let	285
(Poznámka autora)	310